

AI, CÂT E DE PROST BĂIATUL ĂSTA! Atât de prost de nu mai are pereche! Iată ce se auzea spunându-se în urma unui băiat de vreo treisprezece ani, poreclit din pricina apucăturilor lui: „Neisprăvitul”. Să știți însă că el era mai mult șiret decât prost și nu făcea pe prostul decât pentru a-și putea ascunde prea multele sale pozne. Mama lui, numită Mariana, îi cunoștea toate metehnele, dar îl iubea totuși din tot sufletul ei de mamă. Știa că e prost, neîndemânatic, dar era sigură că nu poate fi chiar rău.

Într-o zi, când acesta se întrecuse cu gluma, ea îi vorbi astfel:

– Spune-mi, băiatule, tu nu te rușinezi auzind cele ce se strigă după tine? Căci pe unde mă duc și mă întorc, n-aud decât: „Tare mai e prost băiatul acesta!”, „Uite-l, trece prostul!” Lucrul acesta crezi că-i atât de măgulitor pentru o mamă, cum îți sunt eu? Și-apoi, gândește-te și tu la porecla pe care ți-am dat-o chiar eu, și nu altcineva. Nu-ți crapă obrazul de rușine când auzi cum te strigă lumea: „Măi Neisprăvitule!”, „Neisprăvitule!”?

Băiatul îi răspunse, prefăcându-se a plânge:

– Apoi, da' ce, e vina mea? De ce mi-ai dat porecla asta urâtă? Și chiar dacă sunt neghiob, așa cum spune toată lumea, nu e vina mea! Și acuma, gata!

– Ba e vina ta! îi răspunse mâhnită mama. Fiindcă nu te pricepi la nimic, fiindcă te porți ca un netot și faci în fiecare zi numai pozne, pe care oamenii le văd și nu ți le pot ierta. Când intri undeva, dai cu piciorul în câine, calci pisicile, pui mâna pe toate lucrurile din casă și spargi tot ce-ți iese în cale, de parcă mâinile ți-ar fi de mămligă. Ieri ai lovit cu piciorul masa, totul s-a răsturnat și vasele mi s-au prăpădit. Tot ieri, te-am trimis la doamna contesă, unde am fost vreme de zece ani în serviciu, și-ai supărat-o și pe dânsa. Ți-a cerut sticla cu cerneală de pe scriu, ai scăpat-o din mână și cerneala i-ai răspândit-o pe frumusețea de parchet. Acum câteva minute, te încăpățânai să iei din mâna mea sticla de ulei, pe care ai binevoit s-o verși peste supă de pe foc. Ah, de-ar veni acum doamna care ți-a fost nașă și pe care n-am mai văzut-o de la nașterea ta! Ar vedea și ea ce nătâng și prost îi este finul! Dar, ia te uită – ce văd pe fereastră? E chiar dânsa! Mă duc în calea ei. Cu toate că n-am văzut-o de treisprezece ani, trăsăturile chipului ei mi-au rămas în minte.

Era micuță, purta o mantie largă, o bonetă de dantelă și un diamant foarte mare. Ea e. Nu mai încape îndoială!

Mariana ieși în stradă alergând și se opri în fața unei doamne, căreia-i spuse:

– Nu sunteți dumneavoastră aceea care, acum treisprezece ani, ați binevoit a ține în brațe, la botez, pe fiul meu? Acela a fost fiul meu?

– Ba eu sunt, Mariana. Venisem să văd casa de naștere din oraș, și cum nașa de acuma n-a putut veni, fiind bolnavă, m-am oferit să-i țin eu locul. Știu tot ce ți s-a întâmplat de atunci, atât dumitale, cât și finului meu. Ai rămas văduvă și contesa unde ai făcut serviciu ți-a făcut o pensie lunară. Băiatului îi spune lumea „Neisprăvitul” și e cel mai rău copil de pe-acî.

– Mă tem că acesta e adevărul. Dar cum de l-ați aflat? Ați rămas cumva prin vecinătate, fără ca eu să știu?

– Dimpotrivă, buna mea Mariana, rostul meu e de a călători mereu. Dar pentru asta nu e nevoie să mă ostenesc alergând din loc în loc, căci am la îndemână toate trăsurile din lume. Eu aduc vremea rea sau vremea bună, supraveghez copiii, într-un cuvânt, eu sunt zâna Bambina: cea mai mică dintre zâne, după cum vezi. Nu sunt prea înaltă, am doar trei picioare înălțime, dar stăpânesc un ținut mare, ținutul copiilor. Am darul să le îndrept greșelile și să-i răsplătesc pentru faptele bune. Acuma vin de la școală. Am văzut acolo copii buni, dar și din cei care nu-și ascultă profesorul și le-am lungit nasul. Vor rămâne așa vreme de opt sau poate mai multe zile și nădăjduiesc că pedeapsa le va aduna mintea cea bună.

Mariana o ascultă pe zâna Bambina pe cât de uimită, pe atât de respectuoasă. Căci nu e puțin lucru să ai cinstea de a avea de cumătră tocmai o zână...

Apoi, zâna Bambina adăugă:

– Cum eu știu tot despre copii, pot face tot pentru a-i îndrepta. Fiul dumitale e mai mult rău decât prost. Știu că e disprețuit și ocolit de oameni, fiindcă în fiecare zi face câte o nouă năzbâtie. Am aflat tocmai, trecând prin fața prăvăliei unui negustor de cereale, că i-a furat un pumn de semințe, altuia, niște mazăre, altuia, un kilogram de orez. Altă dată s-a repezit la taraba unei vânzătoare de cireșe și mere, i-a răsturnat toată marfa și, când s-a aplecat s-o ajute, a avut grijă să-și umple buzunarele cu tot ce a putut. În colțul străzii se află prăvălia unui cârnațar,

iar în celălalt colț, a unui plăcintar. Când unul din acești negustori întoarce numai capul, el înhață repede câte o plăcintă sau câte un cârnat și fuge. Așa zilnic, apucă, strică și nu recunoaște niciodată nimic. Mai știu că face și alte pozne care nu sunt mai puțin grave. Când vede o biată femeie trecând dimineața cu o garniță cu lapte, ia un pumn de gunoaie și i-l aruncă în lapte, făcând apoi mare haz de isprava lui. Suflă în candelile pe care femeile le aprind în biserici, pune piedici bătrânelor care abia își poartă cizmele grele, făcându-le să cadă. Știu că intră în bălți și stropește pe trecătorii care poartă ciorapi albi, improașcă cu noroi rochiile femeilor, caută pricină copiilor mai mici, să-i poată bate...

Mariana rămase împietrită. Abia mai putu răspunde:

– Știu. Mi s-au făcut adesea reproșuri cu privire la purtările lui, dar nu mi-am putut închipui că e chiar atât de netrebnic. Și dacă ar face numai nebunii copilărești, ar mai merge, dar aflu că și fură?! Asta n-o mai pot îndura. Vă rog, ajutați-mă să-i îndrept greșelile și vă voi păstra o veșnică recunoștință, zână bună!

– Ceea ce îmi ceri dumneata, Mariana, nu e atât de greu, dar trebuie să chibzuim, răspunse zâna Bambina. Și am s-o fac, căci iată, s-a ivit tocmai un prilej. Ascultă bine ceea ce îți spun. Este abia ora nouă. Du-te înapoi în casă și spune-i băiatului că te-ai întâlnit cu nașa lui, fără a-i mărturisi cine sunt. Spune-i că am venit de departe să fac unele târguieli și că te-am rugat să mă însoțești pe la mai mulți negustori. După aceea, pleacă imediat de-acasă. Cu siguranță că va pleca și el în urma dumitale. Eu voi face în așa fel încât să fim nevăzute și vom putea vedea împreună tot ce va face în lipsa dumitale de acasă.

Mariana făcu întocmai așa cum o sfătuisese zâna, iar când plecă din casă îi spuse:

– Așadar, fiul meu, eu plec și îți spun la revedere. Încălzește-ți supa care a rămas de ieri și mănâncă restul de fasole, dacă îți este foame. Poftă bună. Și ai grijă să nu ieși din casă, căci, după cum vorbește lumea, sunt destui hoți prin cartierul nostru care abia așteaptă să plece cineva de acasă pentru a fura.

Băiatul făgădui că va face întocmai, dar... bineînțeles, nu se ținu de cuvânt. Abia o văzu ieșind pe ușă că și alergă să-și mai găsească doi din recunoscuta lui companie.

